

РЕШЕНИЕ

№ 884

гр. София, 13.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 13.01.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Милена Славейкова

ЧЛЕНОВЕ: Деница Митрова

Мария Бойкинова

при участието на секретаря Макрина Христова и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **9952** по описа за **2022** година докладвано от съдия Милена Славейкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208-228 от АПК, във вр.чл.63в ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на К. Л. Б., ЕГН [ЕГН], от [населено място], [улица], срещу Решение от 12.04.2022 г. на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение (НО), 1-ви състав, постановено по нахд № 1565/2021 г., с което е потвърдено Наказателно постановление (НП) № 20-4332-004006 от 16.03.2020 г., издадено от Началник група в отдел „Пътна полиция” - СДВР, с което на основание чл.182 ал.1 т.6 от ЗДвП му е наложено административно наказание – глоба в размер на 700.00 /седемстотин/ лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от 3 месеца за нарушение по чл.21 ал.1 от ЗДвП.

В касационната жалба са развити съображения за неправилност на първоинстанционния съдебен акт, поради постановяването му при допуснати съществени процесуални нарушения и неправилно приложение на закона. Касаторът твърди, че е бил лишен от възможността да упражни правото си на защита, защото съдът не се е произнесъл по направените от него доказателствени искания. Претендира за отмяна на НП поради несъставомерност на деянието и допуснати съществени процесуални нарушения при съставяне на акта за установяване на административното нарушение (АУАН) и издаване на НП. Поддържа, че не са изпълнени указанията на АССГ при предходното разглеждане на спора по кнахд № 8809/2020 г. и съдът отново не е уважил доказателствените му искания, вкл.

относимите към техническата годност на камерата, което го лишило от възможността да оспори размера на скоростта. От това следвало, че скоростта не е установена по надлежен начин, респ., че вмененото нарушение на чл.182, ал.1, т.6 от ЗДвП е несъставомерно. Сочи, че не е установено мястото на извършване на нарушението, а в първоинстанционното решение липсвали мотиви за тези правнорелевантни факти и за доказателствата, въз основа на които съдът е приел размера на скоростта и мястото на нарушението в [населено място], Околовръстен път № 13. Поддържа, че актосъставителят не може въз основа на видяното от камерата да установи точното място на нарушението, тъй като то не се изписва. Счита позоваването на доказателства, събрани при предходното разглеждане на спора, за недопустимо. Поддържа, че на визираното място на нарушение разрешената скорост е била 80 км/ч, вкл. към м. май 2020 г. и последвалото изменение на скоростта следва да се тълкува съобразно чл.3, ал.2 ЗАНН, а превишението в 20 км/ч да се санкционира по друг ред. Касаторът моли да бъде отменено съдебното решение и делото да се върне за ново разглеждане от друг съдебен състав.

Ответникът по касационната жалба – началник на група към ОПП на Столична дирекция на вътрешните работи не изразява становище по нейната основателност.

Представителят на СОФИЙСКА ГРАДСКА ПРОКУРАТУРА дава заключение за неоснователност на жалбата.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, след като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания прилагайки нормата на чл.218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

С Наказателно постановление № 20-4332-004006 от 16.03.2020 г., издадено от началник група „ОПП“ към СДВР, на касатора, на основание чл.182, ал.1, т.6 ЗДвП, са наложени две административни наказания „глоба“ в размер на 700 лева и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 3 месеца за нарушение на чл.21, ал.1 ЗДвП, за това, че на 17.12.2019г., в 11:00 часа, в [населено място], по [улица], с посока на движение от [улица]към [улица], е управлявал лек автомобил „Рено К.“ с рег. [рег.номер на МПС] с превишена скорост от 103 км./ч. при ограничение на скоростта в населено място от 50 км./ч. Нарушението било заснето с техническо средство - система за видеоконтрол тип „TFR1-M“ № 560, клип № 9199, преписка № ПК-3/0252/2019г., записваща и заснемаща дата, час, място, скорост и рег. № на МПС. В тази връзка в присъствието на двама свидетели е съставен акт за установяване на административно нарушение (АУАН) № 086410/21.02.2020г. Въз основа на изготвения акт е издадено обжалваното пред първата инстанция наказателно постановление от органите на СДВР.

За да потвърди НП, първоинстанционният съд е събрал и приел писмените доказателства, представени с наказателното постановление, приобщени по реда на чл.283 НПК. Разпитал е като свидетел актосъставителя Г. П. М.. Въз основа на доказателствената съвкупност, която приел за еднопосочна и непротиворечива, е обосновал правни изводи, че на процесните време и място именно касаторът е извършил вмененото му административно нарушение по чл. 21 ал.1 от ЗДвП като е превишил разрешаната скорост от 50 км/ч с 53 км/ч. Изложил е мотиви, че към датата на нарушението ограничението е скоростта е било 50 км/ч, поради което лицето е следвало да се съобрази именно с нея, а не с по-късно одобрено (на 20.05.2020 г.) изменение на организацията на движение в процесния участък с въвеждане на ограничители с пътен знак от 80 км/ч. Приел е за безспорно доказано мястото на

извършване на нарушението, както и, че в хода на административно-наказателното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения, които да са ограничили или накърнили правото на защита на уличеното лице. Намерил е за правилно приложена санкционната разпоредба на чл.182, ал.1, т.6 ЗДвП.

Настоящият състав на касационната инстанция намира обжалваното решение за постановено при правилно установена фактическа обстановка. В съответствие със събраните по делото доказателства е изводът на районния съд за доказаност, съставомерност и правилна квалификация на деянието. Правилно съдът е преценил доказателствената съвкупност, като въз основа на извършения анализ обосновано е приел, че по безспорен и категоричен начин се установява вмененото на жалбоподателя нарушение на чл.21, ал.1 от ЗДвП – превишение на ограничението на скоростта от 50 км/ч за населено място.

Производството пред районния съд се е развило след като с Решение № 471 от 29.01.2021 г. по кнахд № 8809/2020 г. на АССГ е отменено предходно решение на СРС и делото е върнато за ново разглеждане. Задължителните по смисъла на чл.224 АПК, вр. чл.63в ЗАНН, указания на касационната инстанция касаят произнасяне по направените в жалбата до СРС доказателствени искания и по всички възражения на жалбоподателя.

При новото разглеждане на спора първоинстанционният съд е уважил доказателственото искане на Б. за изискване от Столична община на доказателства за точното местонахождение на [улица] се е произнесъл по доказателствените искания в жалбата до СРС, като е приел, че тези по т.4, 5, 7, 8 и 9 са неотнормирани към предмета на доказване, а по останалите – т.1, 2, 3, 6 и 10 съдът се е произнесъл при първоначалното разглеждане на спора (както изрично е посочено в Решение № 471 от 29.01.2021 г. по кнахд № 8809/2020 г. на АССГ).

Формулираните в жалбата до СРС доказателствени искания по т.4, 5, 7, 8 и 9 касаят изискване на: протокол за сваляне на заснетите изображения с данни за установените нарушения на правилата за движение, както и кой е служителят и с коя заповед на директора на СДВР е упълномощен да сваля и да съхранява данните от автоматизираната система в изпълнение на изискванията на чл.13 от Наредба № 8121з-532/2015 г., а именно: да води на отчет автоматизираната система, да води дневник за същата система и да съхранява съставените протоколи по чл.10 от Наредбата (т.4); доказателства, че е определено длъжностно лице, което да осъществява контрол за правилното съхранение и да използва данните от автоматизираната система (т.5); копие от дневника, в който е свалено и вписано според административнонаказващия орган (АНО) нарушението, както и писмени доказателства по какъв начин се съхраняват данните от автоматизираната система (т.7); заповед на директора на СДВР по чл.13 от Наредба № 8121з-532/2015 г. (т.8) и да бъдат разпитани като свидетели свидетелите на нарушението, посочени в АУАН – Ц. Р. Р. и М. П. П. (т.9).

Условията и редът за използване на автоматизирани технически средства и системи (АТСС) за контрол на правилата за движение по пътищата са уредени с Наредба № 8121з-532/2015 г. на МВР. Правилно решаващият съд е приел, че още при първоначалното разглеждане на делото са представени доказателствата по чл.4, ал.1 и ал.3 от Наредба № 8121з-532/2015 г., удостоверяващи техническата годност на използваното техническо средство, а именно – удостоверение за одобрен тип средство за измерване № 10.02.4835 от 24.02.2010 г. на Български институт по метрология

относно мобилна система за видеоконтрол на нарушенията на правилата за движение по пътищата тип TFR1-M и Протокол № 4-38-19 от 30.10.2019 г. за периодична проверка на мобилна система за видеоконтрол TFR1-M № 560 с данни за съответствие. Въз основа на тези доказателства са изцяло неоснователни оплакванията, че скоростта не е установена с технически годно автоматизирано средство.

Не намират опора в закона възраженията на касатора, че при повторното разглеждане на спора е недопустимо позоваване на вече събраните при първоначалното разглеждане на спора доказателства. Това би пречило използването на относимите доказателства от административнонаказателната преписка, изпратени едновременно с жалбата до съда. Противно на твърденията на касатора не е накърнен принципът за непосредственост в процеса, тъй като при повторното разглеждане на делото от първоинстанционния съд се прави преценка на цялата доказателствена съвкупност. СРС, НО 1-ви състав, е възприел непосредствено показанията на актосъставителя Г. П. М., поради което е правилна тезата му за неотносимост на показанията на свидетелите М. П. и Ц. Р., присъствали при съставяне на АУАН. От показанията на актосъставителя се установява, че нарушението е заснето с мобилна камера по смисъла на пар.6, т.65, б.“б“ от ДР на ЗДвП - прикрепена към превозно средство и установяваща нарушение в присъствието на контролен орган, който поставя начало и край на работния процес. Свидетелят детайлно описва мястото на извършване на нарушението на [улица] – участък с посока от [улица] към [улица], пред бетоновия възел, преди бензиностанция на О.. Мястото, на което е извършен контрол на правилата за движение изрично е отбелязано в ежедневна форма за отчет от 17.12.2019 г. и Протокол рег. № 4332р-51155 от 19.12.2019 г., съставен съгласно чл.10, ал.1 от Наредба № 8121з-532/2015 г. Протоколът удостоверява използване на АТСС TFR1-M № 560 на 17.12.2019 г., монтирано на служебен автомобил рег. [рег.номер на МПС] , в [населено място], [улица], с посока на движение на контролираните МПС от [улица] към [улица]. Според Протокол рег. № 4332р-51155 от 19.12.2019 г. контролът е осъществен в часови диапазон от 10:00 часа до 12:00 часа, за който период са установени 62 броя нарушения, за които са съставени статични изображения от № 9160 до 9221. Процесният клип с № 9199/17.12.2019 г. попада в този диапазон и съдържа видимо изображение на автомобил марка „Рено“, рег. [рег.номер на МПС] , дата и точен час на измерването 11:00:41 часа, установената скорост от 106 км/ч, ограничение за населено място от 50 км/ч, наказуемо превишение на скоростта от 53 км/ч (3 км/ч толеранс) и точни координати на разположение на служебния автомобил, респ. на установяване на нарушението.

Обоснован е изводът на районния съд, че визираната доказателствена съвкупност е позволила при новото разглеждане на спора от СРС мястото на извършване на нарушението да се приеме за достатъчно индивидуализирано до степен да позволи да се изискат допълнителни доказателства относно начина на организация на движението на визирания пътен участък от Столична община. Според предоставените от местната администрация данни точното местоположение на [улица] попада в участъка между [улица] към [улица], както се сочи от актосъставителя. Обосновано районният съд е приел, че допълнително изисканите и представени от СО писмени доказателства са в подкрепа на повдигнатото административнонаказателно обвинение и допринасят за установяване на точното местоположение на нарушението, извършено на [улица] [населено място]. Неоснователни са касационните оплаквания,

че новопредставените доказателства от СО не допринасят за останавяване на мястото на извършване на нарушението. Същите потвърждават местоположението на [улица] съдържат данни, че към момента на изготвяне на копията от организацията на движението (при повторното разглеждане на спора от СРС) ограничението на скоростта вече е 80 км/ч, въведено с пътен знак В26. Съобразено с разпоредбата на чл.3, ал.1 от ЗАНН е становището на решаващия съд, че към датата на извършване на нарушението на 17.12.2019 г. ограничението на скоростта в посочения пътен участък е от 50 км/ч за населено място, с което Б. е следвало да съобрази поведението си. Неоснователна е претенцията му за приложение на чл.3, ал.2 от ЗАНН, тъй като последващото въвеждане на ограничение на скоростта в хипотезата на чл.21, ал.2 от ЗДвП (с пътен знак) няма характер на изменение на нормативни разпоредби, поради което е неотнормимо към съставомерността на вмененото нарушение на чл.21, ал.1 от ЗДвП.

Налице е пълно съвпадение между данните в протокола за използване на АТСС на 17.12.2019 г., часовия график за работа на нарядите в ОПП – СДВР и показанията на актосъставителя М., съставил АУАН въз основа на снимковия материал. Приложената декларация по чл.188 ЗДвП безспорно установява авторството на нарушението, което не е спорно.

Визираната доказателствена съвкупност: удостоверение за одобрен тип средство за измерване № 10.02.4835 от 24.02.2010 г. на БИМ относно мобилна система за видеоконтрол на нарушенията на правилата за движение по пътищата тип TFR1-M, Протокол № 4-38-19 от 30.10.2019 г. за последваща техническа проверка, ежедневна форма за отчет от 17.12.2019 г., Протокол рег. № 4332р-51155 от 19.12.2019 г., съставен съгласно чл.10, ал.1 от Наредба № 8121з-532/2015 г. и клип с № 9199/17.12.2019 г. от радар № 560 са напълно достатъчни да обосноват извод за доказаност на вмененото нарушение на чл.21, ал.1 ЗДвП, както правилно е приел районният съд. Налице е единно и безпротиворечиво описание на нарушението в АУАН и НП, което не накърнява правото на защита на уличеното лице да разбере повдигнатото му административнонаказателно обвинение. Противно на твърденията на касатора, не се установяват допуснати в хода на производството съществени процесуални нарушения.

Неоснователни са и неговите оплаквания, че не са изпълнени указанията на АССГ при предходното разглеждане на спора по кахд № 8809/2020 г. и съдът отново не е уважил доказателствените му искания, вкл. относимите към техническата годност на камерата, което го лишило от възможността да оспори размера на скоростта. Доказателствата за техническата годност на камерата са били представени още при първоначалното разглеждане на спора, а доказателствените искания по т.4, 5, 7, 8 правилно са преценени от СРС като неотнормими към предмета на доказване. Те касаят създадената в ОПП-СДВР вътрешна организация по съхранение на данните от АТСС, която не е релевантна към вмененото нарушение на чл.21 ал.1 ЗДвП. Евентуални пропуски в тази вътрешна организация, свързани с възлагането или начина на организиране на съхранението и отчета на АТСС не биха довели до извод за допуснати в хода на конкретно административнонаказателно производство нарушения, нито до несъставомерност на установеното с АТСС нарушение по чл.21, ал.1 ЗДвП, поради което правилно тези доказателствени искания не са уважени при повторното разглеждане на спора.

В заключение, решаващият съд е достигнал до правилен и обоснован извод, че в

конкретния случай скоростта на движение на нарушителя е установена по надлежен начин и правилно нарушението на чл.21, ал.1 ЗДвП е санкционирано с разпоредбата на чл.182, ал.1, т.6 от ЗДвП. Касационните оплаквания, че актосъставителят не може въз основа на видяното от камерата да установи точното място на нарушението, тъй като то не се изписва, освен неясни, са неотнормими към съставомерността и категоричната доказаност на вмененото нарушение на чл.21, ал.1 от ЗДвП.

Предвид изложеното, оспореното решение е постановено в съответствие с процесуалния закон и при правилно приложение на материалния закон и следва да бъде оставено в сила.

Водим от горното, Административен съд София-град, XVIII-ти касационен състав,

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 12.04.2022г. по нахд № 1565/2021 г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 1-ви състав.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.